

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Ariciul confuz

Dick King-Smith

Ilustrații de Ann Kronheimer

Traducere din limba engleză de Cristina Nan

nemi

Capitolul 1

- S-a prăpădit mătușica Betty, i-a spus tatăl arici mamei arici.

- Vai, nu! a exclamat mama. Unde?

- Mai jos, pe stradă. Peste drum de chioșcul de ziare. Nepotrivit loc să traversezi strada!

- Zilele astea nu e potrivit să traversezi pe nicăieri, a comentat mama. Traficul e îngrozitor! Îți dai seama, tata, e al treilea caz anul

Respecta și toți erau din familia mea. Mai întâi bunicul, apoi cel de-a doilea văr al meu, iar acum biata mătușică Betty...

Erau acasă, într-un strat de flori din grădina de la numărul 5A, dintr-un șir de case cu un singur perete despărțitor, situate pe o stradă de la periferie. Pe cealaltă parte a drumului se afla un parc foarte îndrăgit de arici datorită prăzii sale abundente. În afară de râme, limacși și melci, de care găseau și în grădinile lor, parcul oferea și atracții speciale. Sub estrada pentru fanfară locuiau șoareci care se ospătau cu firimituri căzute din sendvișurile spectatorilor; în heleșteul cu nuferi trăiau broaște, iar în grădinile ornamentale șerpii de casă se târau prin tufișuri. Toate aceste ființe reprezentau delicatese pentru arici, așa că nu rezistau să nu facă din când în când câte-o plimbare prin parc.

Ca să ajungă acolo însă, trebuiau să traverseze strada aglomerată.

- Sărmana mătușică Betty! a exclamat din nou mama. Hotărât lucru, viața e grea!

- Moartea e grea, a intervenit tata, amărât. Categorie! Biata de ea a fost strivită...

- Șșș! a făcut Ma, auzind zgomot de pași. Nu de față cu copiii, a continuat ea, când de ei s-au apropiat în grabă patru siluete mărunte, copii fidele ale părinților lor, cu excepția țepilor încă gri, mai degrabă decât maro. Trei dintre ele erau femele, ale căror nume le fuseseră alese de mama, care iubea florile: Bujor, Panseluță și Petunia. Tata acceptase cu mare reticență, dar insistase să aleagă el numele celui de-al patrulea pui, care era mascul. Băieții, spunea el, trebuie să poarte nume cu rezonanță nobilă, așadar cel de-al patrulea pui

a fost botezat Victor Maximilian St. George (pe scurt Max).

Aproape de când deschisese ochii, când țepii îi erau încă moi și elastici, Max promițea să devină un băiat isteț; vederea, auzul și inteligența i se ascuțiseră deja la fel de bine ca țepii.

- Despre ce vorbiți, mamă? a întrebat el.

- Despre nimic, a răs-

puns mama

în grabă.

- Dacă

nu vorbiți

despre

nimic, a zis

Max, ce sens

ar mai avea

să discutați?

Respect pe...
- Nu fi obraznic și vezi-ți de treaba ta! l-a certat tata.

- Dacă mă gândesc mai bine, presupun că e și treaba lor, tati, nu crezi? a intervenit mama. Sau va fi în curând. În scurt timp vor părăsi și ei grădina și vor pleca să exploreze împrejurările și trebuie să-i prevenim.

- Ai dreptate, a spus tata. Copii, ascultați-mă, a început el și le-a ținut o predică despre siguranța aricilor pe stradă.

Max a ascultat cu mare băgare de seamă, apoi a întrebat:

- Oamenii traversează strada?

- Presupun că da, a răspuns tata.

- Și nu sunt uciși?

- Nu cred. N-am văzut niciunul zăcând pe drum. Ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost călcați de mașini.

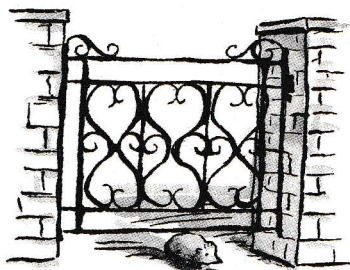
Respecto - Și atunci cum traversează ei strada în siguranță? s-a interesat Max.

- Tu să-mi spui cum, fiule. Tu să-mi spui, a răspuns tata.

- Îți voi spune, tată. Îți voi spune.

Capitolul 2

Încă de a doua zi, Max a început să investigheze. Pe înserate a ieșit din grădină, a pornit agale pe poteca de lângă zidul casei cu numărul 5A și s-a strecurat pe sub poarta din față. De îndată s-a trezit în plin vacarm.

Era seara, la ora de vârf, și traficul era foarte intens.

Automobile, motocicletele, autobuze și camioane treceau cu zgomot asurzitor, aproape ireal de înspăimântător, așa că Max s-a ghemuit în dreptul porții, confuz și orbit de farurile lor. Felinarele s-au aprins și ele, luminând strada ca în timpul zilei, și Max, fiind un animal nocturn, s-a îndreptat spre cel mai întunecat locșor pe care l-a putut găsi, la umbra unui coș de gunoi mai înalt, unde s-a chircit, cu inima bătându-i tare.

Încetul cu încetul s-a obișnuit cu zarva și lumina orbitoare și, deși nu îndrăznea să se miște, a început să-i studieze pe oameni, pe nenumărații pietoni care treceau pe lângă el. Înaintau pe drumul îngust pe care se afla și el, un drum înălțat deasupra nivelului străzii cam cât ar măsura un arici în înălțime.